

Vùng trời ở lại

Trong mắt mỗi người thì vùng trời mỗi lúc mỗi khác, mỗi nơi mỗi khác. Chỉ có vùng trời ở lại là mãi mãi vẹn nguyên...

- Ăn gì đây?

- Lá cây.

- Lá cây ăn được hả? sao không giống

- Không tin mày ra ngoài kia bẻ lá mà ăn thử xem ...

Đó là cuộc đối thoại của 15 năm về trước, giữa một đứa nhóc 11 tuổi và một con bé 10 tuổi. Nhà sát vách, cách nhau con hẻm bé tí hìn. Cứ chiều chiều đi học về, người ta lại thấy hai đứa nhóc mở hé cánh cửa chớp, chỉ chóc nhau đủ thứ. Cũng có khi chán, chúng xé tập viết thư nhét qua khe cửa. Gọi là thư cho nó oách, chứ thực chất là những mảnh giấy xé nham nhở, nguệch ngoạc đầy những hình vẽ xấu đầu đón của những đứa trẻ con. Thế mà chúng say sưa vẽ, ném qua ném lại coi bộ thích chí lắm. Bố mẹ chúng thì chửi mãi, cái tội "vứt rác sang nhà nhau"...

À trở lại vấn đề ăn lá cây lúc này. Con bé ngây thơ cũng tưởng lá cây ăn được thật, le te chạy ra đầu ngõ vặt lá cây ăn. Chưa kịp đưa vào miệng thì thằng nhóc nhà bên cười sặc sụa, con bé nheo mắt nhìn

- Cười gì đấy?

- Mày ngu, ăn thật à?

Thằng nhóc cười đến chảy cả nước mắt phải đưa tay chùi - Nè ăn đi, lá đâu mà lá

Con bé cầm, đưa lên mắt ngắm nghía cái miếng mỏng mỏng màu xanh lá nhạt, có mùi thơm thơm của lá dứa. Ném thử có vị ngọt ngọt, béo béo...

- Bánh sữa lá dứa đó - thằng nhóc bảo- mẹ tao cho, mày đúng là chúa ngốc.

Con bé bị chửi ngốc nhưng lại toe toét cười "à thì ra lá cây không ăn được"

...

- Cô ơi cho con tô bún - nó gọi lớn.

- Lam đấy hả con, đợi cô một chút

Cô Nguyệt bung ra cho nó tô bún riêu nóng hổi. Từ ngày cô bán bún, nó thành khách quen, mà bao giờ nó mua cô cũng cho thêm thật nhiều chả cho nó. Mẹ nó đùa "cô chắm mày làm con dâu đấy!". Nó cười hì hì chẳng quan tâm. Với nó, chỉ cần được ăn là được. Và mặc dù nó đã 15 tuổi nhưng nó vẫn chẳng bớt "ngây thơ" hơn hồi nhỏ là bao. Vẫn bị thằng hàng xóm gạt miết như hồi nhỏ.

Hắn bây giờ đã là học sinh cấp 3, người lớn hơn một chút, nhưng vẫn chẳng bỏ được cái thói bắt nạt nó. Thỉnh thoảng ngứa tay, hắn lấy đạn giấy bắn nó đau điếng. Nó hậm hực gào lên - Cái đồ đầu gấu kia, không biết thương hoa tiếc ngọc à - Hoa với ngọc thì tui tiếc - Hắn cười hề hề - Mà bà có phải hoa với ngọc gì cho cam, có mà hoa cút lợn.

Máu lên tới não, nó hăm hè xông vào định quyết ăn thua đủ, mẹ nó mà không kịp thời can ngăn thì sẽ có cảnh "máu chảy đầu rơi". Mẹ nó lúc nào cũng bảo - Con gái phải thùy mị nết na, mày như vậy chả ma nào nó chịu rước đầu con ả. Nó uất ức nghĩ bụng "với ai thì thùy mị chứ với cái tên kẻ thù truyền kiếp đó thì không bao giờ". Và lúc nghĩ như vậy bao giờ nó cũng hăm hè trông sang để thấy hấn ta đang cười nhạo nhở...

Thời gian cứ thế trôi đi, mang theo hai con người có lẽ còn chưa kịp lớn. Một người theo lời mời gọi của Tổ quốc đến nơi hải đảo xa xôi. Một người theo ý nguyện gia đình bước vào giảng đường sư phạm. Cánh cửa chớp chẳng bao giờ mở nữa vì nhà kẻ bên đôi chủ tự bao giờ. Chỉ có hai người mẹ vẫn thường xuyên thăm hỏi như những người cố hữu. Liệu rằng những người bạn từ tấm bé lớn lên có gặp lại nhau, như những con đường ngoằn ngoèo ngang dọc, liệu có cắt nhau ở một điểm dừng?...

....

- A lô!

Đầu dây bên kia im lặng

- A lô! ai vậy?

- Lam phải không?- Một giọng nam trầm và ấm

- À...ừm...Lam đây, cho hỏi ai vậy?

- Haha đúng Lam rồi

Nó nhú mồm "thằng cha vô duyên này là ai vậy?". Đầu dây bên kia lại tiếp tục

- Biết ai không?

- Tất nhiên là...không

- Trí nhớ tồi quá, mà cũng đúng, từ nhỏ đã không thông minh rồi mà

- Ê...- Nó bực mình tính quạt một tràng, nhưng chợt như nhớ ra cái gì, nó hỏi lại- Ê...có phải...anh Hải à?

- Chà, hôm nay lễ phép kêu bằng anh luôn, tưởng không nhận ra chứ- Có tiếng cười khe khẽ

- Sao anh có số em?

- Mẹ anh lấy từ mẹ em. Có thể mà cũng hỏi haha

Bất giác, nó nhớ lại chiều hôm trước đi học về có gặp cô Nguyệt đang ngồi nói chuyện với mẹ trước cửa. Thấy nó, tự dưng cô nở một nụ cười kỳ lạ. Nó đâm chột dạ "mẹ lại nói xấu gì mình vậy". Giờ thì nó hiểu ra là xin số điện thoại nó.

- Nay đi đâu rồi?- Đầu dây bên kia lên tiếng hỏi khi nhận ra một quãng im lặng

- Đi ngủ rồi- Nó nói trống- Mà sao anh rảnh rồi quá vậy hả?

- Rảnh mà, gác biển đêm buồn lắm nên mới kêu mẹ xin số Lam. Đang bận à?

- Ủ, đang soạn bài, sắp thi rồi

- Vậy thôi soạn đi, đừng có ngủ gục chảy cả nước miếng lên vở đấy haha

Nói đoạn, hấn cúp máy, cô hậm hực "cái đồ..." nhưng bất giác cô nở nụ cười. Hai năm rồi chẳng gặp hấn ta, giờ chắc hấn lớn lắm rồi. Nó cẩn thận lưu số hấn lại bằng cái tên "Đầu gấu" rồi lại cặm cụi học bài. Nếu hé mắt nhìn qua khe cửa, bạn sẽ thấy thỉnh thoảng nó lại ngồi thần ra và mỉm cười.

Hằng ngày đều đặn cứ tối đến nó lại ngóng trông một cuộc gọi để nói những câu chuyện vô thưởng vô phạt. Những câu chuyện đôi khi kéo dài cả tiếng chỉ xoay quanh chủ đề biển và...cãi nhau. Đôi khi hấn hỏi nó học hành như thế nào, có hay gặp mẹ hấn không. Chỉ loanh quanh như thế mà chẳng hôm nào nó quên không nhìn trân chối cái điện thoại, và vô lý ngay khi hồi chuông đầu tiên cất lên. Cũng có bữa hấn không gọi, nó thấy nhớ nhớ nhưng không dám bấm số. Bởi nếu bị phát hiện xài điện thoại thế nào hấn cũng bị phạt.

...

- Máy nay không gọi cho Lam, nhớ anh không?

- Nhớ gì mà nhớ- Cô cười tủm tỉm

- Ừ, không nhớ mà bắt máy nhanh thế- hấn cười- thôi không chọc Lam nữa, hát cho anh nghe đi

- Em hát dở lắm

- Cứ hát đi, anh nghe, ngoài này chán lắm

Và thế là nó hát, những bài hát về biển. Giọng nó không hay nhưng không hiểu sao hấn thích nghe đến thế. Cứ lâu lâu hấn lại bảo nó hát. Rồi đến một hôm hấn bảo

- Một tháng nữa anh về, Lam chờ anh nhé

Như một lời mặc định ngầm, nó chờ hấn, chờ ngày gặp lại. Nó từ chối mọi lời yêu thương đến với nó, chỉ chăm chăm, hồi hộp nghĩ đến chàng "hải quân" sắp hoàn thành nghĩa vụ trở về.

Một ngày hanh hao nắng, hấn về, đem theo món quà của người lính biển- một chậu cây làm từ vỏ ốc - Anh tự làm tặng Lam đó, thích không? Nó xúc động không nói lên lời, trước giờ chưa người con trai nào tự làm quà tặng nó. Chậu cây bé bé xinh xinh làm bằng hàng chục vỏ ốc to nhỏ đủ màu. Nó nâng niu chậu cây, nghe thoang thoang vì vụ hương gió biển.

...

Họ chưa từng có một cái hẹn đúng nghĩa, họ chưa từng nói yêu. Chỉ là họ ngầm hiểu thế và gia đình họ ngầm hiểu thế. Có lẽ là hạnh phúc trọn vẹn chăng? Đáng lẽ là như thế, đáng lẽ đã có một đám cưới diễn ra trong sự phấn khởi hân hoan của hai nhà. Đúng, đám cưới vẫn diễn ra, chỉ là...

...

Nó ngồi thần thờ bên cửa sổ, nhớ lại lời cô Nguyệt kể với mẹ nó. "Nó quen con nhỏ được 5 tháng rồi mà em có biết đâu. Tối lúc con nhỏ có bầu, nó mới đem về nhà. Mà con nhỏ đó xa lạ gì cho cam, nó ở phòng trọ nhà em đây này. Lúc nó đem con nhỏ về, con nhỏ có bầu được một tháng rồi. Đấy chị bảo không cho cưới em biết làm sao". Nó nhớ lại ánh mắt cô Nguyệt nhìn nó - buồn, và có lỗi. Cô có lỗi gì đâu có chẳng là do lòng người. Chẳng ai sống mà không thay đổi, chỉ là nó không ngờ hấn lại là người đổi thay nhanh đến thế. Không, cũng không đúng, nó và hấn đã là gì của nhau đâu mà trách lòng người thay đổi. Con người ta ai cũng có quyền đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Nhưng, trong lòng nó đau nhói, nỗi đau của một niềm

tin bị phản bội, của mối tình đầu đắng chát. Nếu không yêu nó sao hấn bắt nó chờ, nếu không yêu nó sao hấn lại làm nó ngộ nhận, để làm nó đứng lại nơi sân ga hoang vắng mà con tàu cứ đi mãi chẳng về...

Ngày cưới hấn, nó cũng được mời. Ngày cưới hấn, mắt nó ráo hoảnh, nhưng chẳng còn long lanh cái vẻ thuần khiết lúc đầu. Ngày cưới hấn, nó dậy thật sớm chuẩn bị đến chúc mừng một người con gái xa lạ- một người là vợ hấn. Phải, cô ấy chẳng có lỗi gì cả, bởi ai chẳng có quyền đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Người đến trước chưa chắc là người thắng cuộc, người đến trước chỉ là người đón nhận dư vị vinh quang trước dù đôi khi nó chỉ là những thứ nhất thời. Nó chưa chát nghĩ rồi dắt xe ra cửa. Mẹ nó thấy vậy, giật lấy tấm thiệp trên tay nó, xé tan tành.

- Cái thằng như nó, mà còn đến dự lễ cưới làm gì?

Nó chẳng nói gì, chỉ thấy một khoảng kí ức bèn bồng trôi đi như một đám mây nhẹ nhàng nhưng làm rơi xuống lòng người vô số những giọt mưa... Lạnh.

...

Khi kể cho tôi nghe những dòng này, chị đã trở thành mẹ của một sinh linh bé nhỏ. Chồng chị là một người xa lạ đến với chị trong đời, nhưng lại rất mực yêu thương chị. Có lẽ người ta không thể chọn cho mình quá khứ nhưng có thể chọn cho mình hiện tại và tương lai. Người ta không thể chọn cho mình người yêu đầu tiên, nhưng có thể chọn cho mình người yêu cuối cùng. Con người, ai rồi cũng phải lớn lên, để lại sau lưng vùng trời ở lại- vùng trời của tuổi thơ rộng lớn. Mây vẫn bay, gió vẫn thổi, con người vẫn đổi thay. Trong mắt mỗi người thì vùng trời mỗi lúc mỗi khác, mỗi nơi mỗi khác. Chỉ có vùng trời ở lại là mãi mãi vẹn nguyên...